

GILLIAN KING
JE MOEST
EENS WETEN

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Gillian King
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Martine van der Moolen Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0975 9
ISBN 978 94 027 6461 1 (e-book)
NUR 301
Eerste druk maart 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Billy

Dit is totaal niet wat ik voor ogen had. Ik slurp het laatste laagje wijn uit mijn glas en probeer me te focussen op het geraaskal van mijn collega. Ze heeft overduidelijk een drankje te veel op. Als er al een rode draad in haar verhaal zit, dan ben ik die een kwartier geleden kwijtgeraakt. Ik word continu afgeleid door Noud en Kyra. Noud én Kyra. Ik wil niet naar hen kijken, maar het voelt alsof er een magnetisch krachtveld aan me trekt. Ze staan als een verliefd stel naast de bar en de lust druipt ervan af. Om eerlijk te zijn voelt het alsof iemand kleine stukjes van mijn hart beitel.

Het gaat te ver om te zeggen dat ik gevoelens heb voor Noud, maar er is wel al maanden sprake van een enorme chemie tussen ons. Ik had voor het eerst in lange tijd het gevoel dat dit hem misschien wel kon zijn. Niet dat ik op zoek was. Een deel van me zou nog wel jaren vrijgezel willen blijven. Maar tegelijkertijd voel ik de sociale druk om een huisje-boompje-beestje-leven te ambiëren. Het is lastig om een zorgeloze single te zijn wanneer de ene na de andere vriendin gaat trouwen of met een trotse lach haar zwangerschap aankondigt. Alsof iedereen in een rijdende trein is gestapt op weg naar een geweldige toekomst en ik op een uitgestorven perron achterblijf.

Op mijn allereerste werkdag was Noud me direct opgevallen. Met zijn warrige, volle haardos en zijn jongensachtige grijns wist hij mijn aandacht moeiteloos vast te houden. Hij was sinds kort vrijgezel, ik was al jaren single. We draaiden heel cliché om elkaar heen bij de koffiemachine en we zochten elkaar op in de

lunchpauze. Ik dacht dat we langzaam naar elkaar toe groeiden en had het gevoel dat onze gesprekken steeds flirteriger werden. Het voelde dan ook als een overduidelijke hint toen hij tegen me zei: ‘Zeg Billy, ga jij eigenlijk mee skiën?’

Natuurlijk wist ik dat veel mensen van ons kantoor samen gingen skiën, maar ik zag Bridget Jonesachtige taferelen voor me wanneer ik mezelf visualiseerde op twee lange latten. Ik had dan ook nul interesse getoond in dit tweejaarlijkse skitripje.

Dat veranderde radicaal na zijn vraag. Misschien was ik stekeblind, maar ik dacht oprecht dat hij bijbedoelingen had. Ik was er vrij zeker van dat er iets smeulde tussen ons, wat misschien wel tot uitbarsting zou komen in de Franse Alpen.

Ik weet niet of er ooit een vuurtje is geweest tussen mij en Noud of dat mijn fantasie met me aan de haal is gegaan. Wat ik wel zeker weet, is dat als er al een beginnend vlammetje was, dit met fors geweld is geblust door de blonde krullen van mijn collega Kyra de Wit. Vanaf het moment dat zij en Noud met elkaar in de skilift belandden, werd ik compleet onzichtbaar voor hem. Ik had me dit reisje naar de Alpen kunnen besparen, want het heeft me behalve spierpijn nog weinig opgeleverd.

Ik werp een schuine blik op Noud. Met een zwoele uitdrukking wikkelt Kyra zich als een wurgslang om zijn lijf op de overvolle dansvloer van de après-skibar in ons hotel.

Ik verlang acuut naar mijn bed. Mijn stuitje doet nog pijn van de val van vanochtend. Ik word knettergek van de dronkenmanspraat van mijn collega Paula, en het zien van dat sexy gekronkel stemt me ook niet bepaald vrolijk.

Ik mompel iets over hoofdpijn tegen praatgrage Paula en leg mijn hand overdreven op mijn voorhoofd om mijn woorden kracht bij te zetten. Met moeite weet ik haar ervan te overtuigen dat ze echt niet met me mee hoeft te lopen naar mijn hotelkamer. Ik vind haar superaardig en ze is mijn allerleukste collega, maar het lijkt wel alsof ze geen uitknopje heeft. Ze heeft over-

al een uitgesproken mening over. Ze houdt gewoonweg nooit haar mond. Nooit. Zelfs niet als ze eet.

Ik wurm me door de uitgelaten feestmassa en zwaai naar een paar collega's die me vanaf een afstandje met driftige armbewegingen proberen over te halen om te blijven. Ik voel me een fossiel nu ik er zo vroeg tussenuit knijp, maar ik ben klaar met deze dag. Morgen ga ik ervoor zorgen dat Noud niet meer in mijn hoofd weet te kruipen. Er is tenslotte nooit iets gebeurd tussen ons, dus waarom zou het me raken?

Ik dender in gedachten verzonken een stenen trap op, die me naar de lobby brengt. Op de bovenste trede verstijf ik. Pal voor de balie staat Matthew Zevenaars. Mijn directeur. Zoals altijd onberispelijk gekleed. Wie heeft er in deze setting in hemelsnaam zo'n zakelijke outfit aan? Hij is druk aan het praten met een beleefd glimlachende baliemedewerkster. Naast hem staat een pikzwart rolkoffertje geparkeerd. Niemand heeft me verteld dat hij ook zou komen. Als ik dat had geweten, was ik niet meegegaan. Hij werkt op mijn zenuwen. Hij werkt op ieders zenuwen. Hij is net een soort Scrooge, maar dan zonder de link met Kerstmis. Bezeten van zijn werk, altijd het uiterste eisen van het personeel, iedere dag chagrijnig. Ik zou mezelf best wel als een redelijk zelfverzekerd persoon omschrijven, maar hij geeft me steevast het gevoel dat ik een onwetende stagiaire ben. Het enige pluspuntje dat ik kan bedenken, is dat hij er bijzonder goed uitziet, maar zijn looks worden overschaduwd door zijn barse karakter.

De vorige directeur, die ik overigens nooit heb ontmoet, was naar het schijnt duizend keer leuker. Sinds Matthew het stokje van hem heeft overgenomen, is de sfeer op kantoor drastisch veranderd. Ik heb dat alleen van horen zeggen, want Matthew en ik kwamen ongeveer gelijktijdig bij deze vestiging werken.

Ik probeer me klein te maken. Ik zoef als een schaduw langs de muur in de richting van de lift. Matthew is nog altijd druk in

gesprek met de receptioniste. Even overweeg ik de trap te nemen, maar de zevende verdieping is wat te ambitieus voor mijn pijnlijke spieren.

Ik sta met mijn rug naar de balie toe. Ongeduldig tuur ik naar de oplichtende cijfers die aangeven op welke verdieping de lift zich bevindt. Verdieping zes. Vijf. Vier. Ik hoor voetstappen achter me. Mijn maag begint nerveus te borrelen. Vanuit mijn ooghoek vang ik een glimp op van een zwarte trolley. Ik werp een steelse blik opzij. Matthew kijkt me recht in mijn ogen.

‘O hoi, wat een verrassing,’ stamel ik. ‘Ik wist niet dat u, dat jij... Wat leuk dat je er ook bent,’ zeg ik zo enthousiast mogelijk. De liftdeuren schuiven open en ik banjer wat onbehouwen naar binnen. Hij maakt me gespannen en dat haat ik. Het is onvolwassen om zenuwachtig te worden van de directeur. Ik heb geen enkele reden om nerveus te zijn. Ik recht mijn rug. ‘Welke etage?’ vraag ik gespeeld ontspannen.

‘De zevende.’ Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Jij bent... Jilly? Toch?’

‘Billy,’ verbeter ik hem met een zuinig lachje. Dit is al de tweede keer dat hij me Jilly noemt. Wat een desinteresse in zijn personeel. Ik druk op het liftknopje en staar geïrriteerd voor me uit.

‘Ach ja, Billy, dat was het. Mijn excuses.’

We staan zwijgend naast elkaar tot de liftdeuren eindelijk opengaan. Ik probeer zo soepel mogelijk de lift uit te stappen en neger de spierpijn die me vanuit mijn tenen probeert te kwellen.

‘Iedereen is trouwens beneden in de bar. Mocht je hen zoeken.’ Hij lijkt me overigens niet het type dat van uitbundige feestjes houdt.

‘En jij had geen zin meer?’ Hij werpt een blik op zijn kamerpasje en mindert vaart. Zijn hotelkamer ligt gelukkig een heel eind bij die van mij vandaan.

‘Nee, ik heb een beetje last van hoofdpijn,’ mompel ik.

Hij grist zijn zoemende telefoon uit zijn binnenzak en seint kort dat hij moet opnemen. Aan zijn toon te horen is het een zakelijk telefoontje. Al vermoed ik dat zijn privégesprekken ook niet al te gezellig zullen verlopen.

Ik been met stevige passen bij hem weg. Een knorrig gevoel trekt door mijn lijf. Nog drie dagen en dan mag ik weer naar huis. Dit tripje is tot nu toe in ieder opzicht teleurstellend. De komst van Matthew is al helemaal een domper op de toch al niet aanwezige feestvreugde. Hopelijk kan ik hem de komende dagen zoveel mogelijk ontwijken.

Waarom ben ik in vredesnaam altijd zo overmoedig? Ik tuur voorzichtig naar beneden. Deze piste is belachelijk steil. In de ontbijtzaal leek het nog een fantastisch idee. We zouden met bijna alle collega's een lange skitocht gaan maken. Twee collega's haakten af, zij hadden een realistischer beeld van hun ski-kunsten dan ik. Ik riep overdreven enthousiast dat ik mee zou gaan. Ik wilde me niet laten kennen. De eerste twee pistes gingen nog wel, maar deze? Is het eigenlijk wel een piste? Het is zo steil dat het meer een ravijn lijkt. Inmiddels is iedere collega me voorgegaan. De één soepeler dan de ander, maar ze hebben het allemaal overleefd. Paula staat op tientallen meters afstand op een vlak stuk naar me te wenken dat ik moet komen, maar ik durf niet.

'Ga jij maar vast,' roep ik naar Paula, die me vanaf hier onmogelijk kan verstaan. Ik maak met mijn handen driftige bewegingen waaruit zij hopelijk kan opmaken dat ze maar vast moet gaan. Na flink wat heen-en-weergezwaai, dat zich het beste vertaalt als 'Nee, kom nou!' 'Nee, ga maar vast!' 'Nee, ik wacht hier op je!' 'Nee, ga alsjeblieft, echt, ga. Ga. Paula, ga!', win ik de gebarenstrijd en zie ik Paula vertrekken. Gelukkig. Privacy. Er is namelijk maar één manier om deze steile sneeuwwand des doods heelhuids door te komen en dat is glijdend op mijn

kont. Toeschouwers van kantoor zijn hierbij uiteraard niet gewenst. Het is al gênant genoeg dat ik links en rechts word ingehaald door kleine kleuters die moeiteloos de berg af roetsjen. Ik klik mijn ski's los en probeer na te denken hoe ik het best van de berg af kan glijden zonder mezelf onsterfelijk belachelijk te maken. Met mijn ski's in de ene hand en mijn stokken in de andere, schuif ik voorzichtig een stukje naar beneden. Ik moet flink veel kracht zetten met de hakken van mijn schoenen om te voorkomen dat ik niet als een bezetene naar beneden sjees. Heel voorzichtig glibber ik omlaag. Ik vind het enger dan ik wil toegeven. Hopelijk ziet niemand me. Net op het moment dat ik denk dat het niet ongemakkelijker kan worden, zie ik een man naar me kijken. Ik denk tenminste dat hij naar mij kijkt. Hij staat onderaan het steile stuk. Zwarte skibroek. Donkerblauwe jas. Zwarte helm. Waarom tuurt hij zo onbeschaamd mijn kant op? Ramptoerist.

Met mijn blik op oneindig worstel ik me het schuine stuk af. Ik heb het bloedheet gekregen. Ik voel een en al opluchting wanneer ik eindelijk uit ben gegleden en ik een vlak deel van de piste heb bereikt. Ik klik mijn helm los en bevrijd mezelf van het onding. Een golf frisse lucht geeft verkoeling aan mijn oververhitte gezicht. Tot mijn ergernis zie ik de man met de zwarte skibroek mijn kant op komen. De felle zon belemmert mijn zicht, maar ik neem genoeg waar om het wederom snikheet te krijgen. Het is Matthew. Van alle collega's die ik nu niet wil tegenkomen, prijkt hij toch wel bovenaan de lijst. Hij, en vieze Harry, die zijn bijnaam niet zomaar heeft gekregen.

'Hai,' zeg ik gemaakt vrolijk vanaf de koude grond, waar ik het liefst in zou verdwijnen. Hij ziet eruit als een aantrekkelijke skileraar. Een chagrijnige, aantrekkelijke skileraar om precies te zijn.

'Paula gaf aan dat je de piste niet af durfde te komen, dus ik kom even checken of ik je ergens mee kan helpen.'

Ik haat je, Paula.

‘Wat lief van Paula,’ zeg ik met een suikerzoete glimlach die ik vanuit mijn bevroren tenen omhoog moet persen. ‘Ik vond het een te steil stuk. Ik heb nog niet zoveel ski-ervaring.’

Hij steekt zijn hand naar me uit en trekt me moeiteloos omhoog. De sneeuw stuift van mijn broek en jas.

‘Dit is geen piste voor iemand met weinig ski-ervaring,’ zegt hij traag. Ik lees iets van afkeuring in zijn donkere ogen. ‘Volg mijn spoor en blijf dicht bij me.’

Het klinkt als een bevel. In mijn hoofd sputter ik tegen, maar het alternatief waarbij ik in mijn uppie de piste moet afdalen, maakt me evenmin enthousiast. Bovendien is Matthew niet bepaald een man die graag tegengesproken wordt.

‘Ben je er klaar voor? Of wil je hier blijven staan?’

Ik wil hier de hele dag blijven staan, nou goed?

‘Ik ben er klaar voor,’ zeg ik met een opgewekte lach. Ik ga mijn dag niet laten verpesten door generaal Matthew. Ik bevestig mijn ski’s, klik mijn helm vast en praat mezelf moed in. ‘Okay, let’s go!’ zeg ik enthousiast. Ik ski een stukje richting Matthew.

‘Je vergeet je stokken,’ zegt hij minzaam.

‘O ja, shit,’ lach ik onbeholpen.

Hij lacht niet mee. Natuurlijk niet. Ik zie hem zelden lachen. Meestal heeft hij zo’n peinzende, overdreven serieuze blik in zijn ogen. Alsof hij ergens heel diep over aan het nadenken is. Het maakt hem ouder dan hij is. Hij is pas veertig, maar dat zou je qua levensenergie niet zeggen. Ik heb mezelf heilig voorgenomen om me op die leeftijd niet te gedragen alsof de zorgen van de wereld op mijn schouders rusten. Maar daar hoef ik me nog lang niet druk om te maken, want ik heb net de dertig aangetikt.

Matthew blijkt een zeer ervaren skiër. Hij zoeft moeiteloos de berg af met mij redelijk krampachtig in zijn kielzog. Hij past

zijn snelheid aan en stopt af en toe om zeker te weten dat ik niet in een afgrond ben gelazerd. Bij een bizar steil stuk komt hij vlak voor me skiën. Het geeft me een veilig gevoel. Ik voel me zo opgelucht wanneer ik na de zoveelste bocht ons dorp in de verte kan zien liggen. Eindelijk!

Onderaan de piste minderen we vaart. De zon schijnt en een meezinger galmt uit de boxen van het nabijgelegen terras. Het maakt me op slag vrolijk. Nog voor ik helemaal tot stilstand ben gekomen, vliegt Paula me om de nek.

‘Gelukkig, daar ben je. Sorry, dat ik je met Scrooge heb opgescheept.’ Ze blijkt geen ster in fluisteren.

Beschaamd maak ik me los uit haar goedbedoelde omhelzing. Ik kantel mijn hoofd naar Matthew en wens vurig dat hij het niet gehoord heeft. Verwonderd kijk ik om me heen. Hij is nergens meer te bekennen.

2

Billy

Ik stuur mijn broer Jack een paar jaloersmakende foto's van het geweldige berguitzicht en werp een laatste blik in de spiegel van de badkamer. Ik heb trek. Het hotel waar we verblijven, biedt een zeer uitgebreid buffet aan. Na mijn inspanningen van vandaag vind ik dat ik minstens twee toetjes heb verdiend. Ik neem me voor om vandaag eens niet naast Paula te gaan zitten. Ik wil socializen met mijn andere collega's.

Ik werk pas een paar maanden bij Zevenaars & Koning, het pr-bureau waar Matthew de directeur van is. In de hoogtijdagen had het bedrijf twee grote vestigingen. Ik ken de achterliggende reden niet, maar het is inmiddels gekrompen tot één locatie. Ik heb mijn plekje er nog niet kunnen vinden. Ik hobbel mee en doe wat er van me verwacht wordt, maar ik heb me nog niet kunnen bewijzen. Al helemaal niet bij Matthew. Op dag één verwarde hij me met de stagiaire. Ik geloof niet dat ik daarna nog veel indruk op hem heb weten te maken. Hij heeft nog nooit het woord tot mij gericht tijdens de vergaderingen. Enerzijds een opluchting, maar tegelijkertijd een teken dat ik geen rol van betekenis speel.

Ik trek de kamerdeur achter me dicht en loop neuriënd door de gang van het hotel. Er borrelt een licht schuldgevoel op wanneer ik Matthews kamer passeer. Ik hoop zo dat hij niet heeft opgevangen dat Paula en ik hem achter zijn rug om Scrooge noemen. Ik schaam me voor mijn kinderachtige gedrag. Alsof de duivel ermee speelt, schiet plots zijn kamerdeur open.

‘O hoi,’ zeg ik met een beleefd lachje. Mijn ogen blijven heel

even steken bij zijn jeans. Ik heb hem nog nooit in iets anders dan een donkergrijs of zwart pak gezien.

Hij zegt geen woord, maar knikt kort naar me. Zakelijk als altijd.

Ik volg hem zwijgend naar de lift en probeer een goede zin te formuleren in mijn hoofd. ‘Nog bedankt voor je hulp trouwens.’

‘Welke hulp?’ Hij fronsst zijn wenkbrauwen. ‘O, op de piste bedoel je.’

‘Ja, zonder jouw assistentie had ik er waarschijnlijk nog steeds gezeten.’ Ik glimlach om mijn eigen grap.

Bij hem kan er een minuscuul lachje vanaf. Ik probeer het gesprek gaande te houden in de lift, maar ik krijg niet het idee dat Matthew op mijn geratel staat te wachten. Tegen de tijd dat de liftdeuren zich weer openen, hou ik wijselijk mijn mond. Soms is zwijgen goud.

Ik loop achter hem aan de lift uit. Tot mijn ergernis staat Noud ons op te wachten.

‘Kan ik je even spreken?’

Mijn wenkbrauw schiet omhoog.

‘Onder vier ogen,’ vervolgt hij op een veel te interessante toon.

Matthews ogen flitsen heel even van Noud naar mij, waarna hij met een stevige tred doorloopt in de richting van het restaurant.

‘Best,’ zeg ik nonchalant.

‘Ik heb het gevoel dat je me ontloopt. Ben je kwaad op me?’

‘Kwaad?’ herhaal ik kalm. ‘Waarom zou ik kwaad zijn?’

‘Vanwege Kyra. Ik hoop dat je weet dat het niets met jou te maken heeft. Kyra en ik, we hebben een verleden samen en –’

‘Wat heb ik met jou en Kyra te maken?’ val ik hem in de rede.

‘Ik dacht, eh...’ Hij lijkt wat uit het veld geslagen door mijn onverschillige reactie. ‘Ik zou het vervelend vinden als er iets veranderd is tussen ons.’

‘Er is niets veranderd.’ Ik veins een lach. Ik voel te veel trots om hem te laten merken dat hij me gekwetst heeft.

‘Top.’ Hij ziet er opgelucht uit. Ik wil doorlopen, maar hij houdt me tegen. ‘Nog één klein verzoekje. Die campagne voor Fisher waar we aan werken.’ Hij pauzeert even en zijn ogen krijgen iets van een bewonderende glans. ‘Kyra dus, zij heeft echt geweldige ideeën.’

Ik probeer uit alle macht niet te fronsen.

‘Het lijkt me goed dat ze ons komt ondersteunen. Ze is natuurlijk ook goed bevriend met een aantal grote influencers. Ik denk dat we haar input goed kunnen gebruiken.’

Ik open mijn mond om tegen te sputteren, maar Noud schenkt me een tevreden lach. ‘Ik wist wel dat je het een goed idee zou vinden.’ Hij geeft me een goedkeurend klopje op mijn schouders. ‘Ik zie je zo in het restaurant.’ Hij loopt met grote passen bij me weg en ik blijf verbluft achter.

Lekker assertief weer, Billy, denk ik gefrustreerd. Hij ruilt je gewoon in voor Kyra. ‘Ze is natuurlijk ook goed bevriend met een aantal grote influencers,’ papegaai ik met een gek stemmetje. Zoek het lekker uit met die krullenbol van je.

Ik loop met tegenzin naar het restaurant. Ons complete gezelschap zit al aan een lange tafel en de enige plek die nog vrij is, is uitgerekend naast Kyra. Ze verwelkomt me met een stralende neplach. Pff, dit wordt een lange avond.

Oké, dat laatste drankje had ik beter niet kunnen nemen, en dat ervoor ook niet. Ik voel mijn hoofd lichtjes tolleren en duidelijk articuleren gaat me ook niet meer zo goed af. Paula en ik hebben een soort kroegentocht in de sneeuw gehouden. Het hoogtepunt van de avond was toch wel onze karaokemedley van ABBA. Voor de andere gasten was dit waarschijnlijk het dieptepunt. Ik had nog wel uren willen blijven, maar we moeten morgenochtend weer vroeg op om de drukte op de piste voor te zijn.

Ik neem afscheid van Paula, die op de vijfde etage een kamer met een collega deelt. Met een licht triest gevoel kijk ik haar na. Ze heeft me eerder deze avond in vertrouwen verteld dat ze ergens anders gesolliciteerd heeft. Heb ik weer, de enige collega met wie ik een klik heb, gaat waarschijnlijk ergens anders werken. Misschien kan ik haar wel overhalen om te blijven, het zou echt een groot gemis zijn voor ons kantoor. Paula blinkt uit in expertise en iedereen loopt met haar weg.

Op de zevende verdieping schuiven de liftdeuren open. De gang ligt er verlaten bij. Ik loop over de rode vloerbedekking in de richting van mijn kamer. Mijn laarzen zien er smerig uit, geen idee of ik die ooit nog schoon krijg. Ik passeer de kamer van Matthew, die ik in geen enkele kroeg ben tegengekomen. Die man weet niet wat plezier maken is. Als hij nou eens wat lossier zou worden, dan zou de sfeer op het werk ook vele malen beter zijn. Misschien zou Paula dan wel willen blijven.

Als ik bijna bij mijn eigen kamerdeur ben, hoor ik gestommel achter me. Tot mijn verbazing zie ik Matthew in de gang staan. Het is me een raadsel waar hij opeens vandaan komt.

Ik loop op hem af en probeer een rechte lijn aan te houden. Een verstandig deel in mij schreeuwt dat ik dit niet moet doen, maar een veel groter deel gelooft heilig dat dit juist een bijzonder goed idee is.

‘Wat een toeval dat we elkaar tegenkomen.’ Mijn stem galmt door de lege gang. ‘Kan ik misschien even iets met je bespreken?’ Nu ik vlak voor hem sta, valt me pas op hoe lang hij eigenlijk is.

‘Nu?’ Ik kan zien dat ik hem overval.

‘Graag, en het kan écht niet wachten.’ Ik maak een theatraal gebaar met mijn wijsvinger.

‘Oké...’ zegt hij, afstandelijk als altijd.

Ik kijk hem verwachtingsvol aan. In zijn ogen observeer ik

minstens evenveel verwachting. Na een kleine stilte zegt hij: ‘Je wilt iets bespreken, toch?’

‘Hier?’ vraag ik verbaasd. Ik seïn naar een stelletje dat vanuit de lift onze kant op loopt. ‘Weinig privacy.’

Matthew lijkt niet goed te weten wat hij met me aan moet. Sociale vaardigheden zijn niet zijn sterkste kant, zo blijkt maar weer. Ik besluit hem te helpen: ‘Misschien kunnen we even op je kamer praten.’

‘Op mijn kamer,’ herhaalt hij, alsof het de raarste vraag ooit is.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Het is belangrijk.’ Mijn toon is samenzweerderig.

Uiterst traag pakt Matthew zijn kamerpasje uit zijn broekzak. Hij opent zijn kamerdeur. Ik volg hem de drempel over, maar ik voel me bezwaard om met mijn vieze laarzen verder te lopen.

‘Wat doe je?’

‘Mijn laarzen uittrekken.’ Ik leun met mijn schouder tegen de deurpost. Ik probeer mijn rechterlaars uit te trekken, waardoor ik bijna mijn evenwicht verlies.

‘Je mag je laarzen wel aanhouden, hoor.’

‘Maar ze zijn vies.’ Ik kijk hem ongelovig aan. Met een ruk weet ik mezelf te verlossen. Ondingen.

Op mijn sokken trippel ik het kleine halletje door. Matthew staat naast een klein bureau, met schuin erboven een flatscreen-tv.

‘Hé, je hebt precies dezelfde kamer als ik,’ roep ik verbaasd. ‘Ik had gedacht dat de directeur een veel grotere kamer zou hebben.’

Ik zie een zweem van geamuseerdheid in zijn oogopslag. Zijn blik glijdt langs mijn gezicht en stopt bij mijn ogen. ‘Ik ben benieuwd wat er zo belangrijk is dat het niet tot morgen kan wachten.’

‘Het kan zeker niet tot morgen wachten. Want nu durf ik het

tegen je te zeggen. Morgen niet. Ik ben altijd een beetje bang voor je. Nou ja, bang is niet het juiste woord. Ik word zenuwachtig van je. Op een niet-positieve manier.'

'Een niet-positieve-maniër,' herhaalt hij. Voor het eerst zie ik iets van een heel mild lachje rond zijn lippen. Maar het is al verdwenen voor ik er nog een keer naar kan kijken.

'Je kunt ook zenuwachtig worden wanneer je iets heel leuk vindt. Zenuwen voordat je op reis gaat bijvoorbeeld,' leg ik uit op een manier alsof ik een kleuterjuf ben. 'Maar zulke zenuwen bedoel ik niet. Ik bedoel meer dat ik soms dichtklap als ik iets moet zeggen. Complete black-out. Overal zaagsel.' Ik wijs op mijn hoofd.

'Juist ja.'

'Maar ik denk dus dat meer mensen dat hebben. Tussen ons gezegd, ik geloof niet dat iedereen blij is met de sfeer op het werk. Paula bijvoorbeeld, zij heeft plannen om ergens a...'. Opeens dringt het tot me door dat het geen goed idee is om te zeggen dat ze ergens anders heeft gesolliciteerd. Wat als ze de baan niet krijgt?

'Wat is Paula van plan?' Hij kijkt me vorschend aan.

'Paula heeft altijd plannen,' zeg ik na een korte stilte. 'Maar kan ze die plannen ook uitvoeren? Nee. Nee, zeker niet. In ieder geval niet altijd.' Ik neem een diepe hap lucht. 'Ik denk gewoon dat er winst te behalen valt op de werkvloer, qua sfeer en enthousiasme,' vervolg ik. 'En kansen. Geef ons nieuwelingen meer kansen. Ik kan echt meer dan je denkt.'

'En dat is wat je me wilt zeggen?' vraagt Matthew opvallend geduldig.

'Ik denk dat jij heel belangrijk bent voor de sfeer. In negatieve zin dan,' zeg ik vol overtuiging. Ik heb meteen spijt van mijn woorden. 'Sorry, dat had ik niet mogen zeggen. Ik heb iets te veel gedronken,' mompel ik beschaamd. 'Ik zit in een lastige levensfase, denk ik...' Ik stop met praten en staar een paar tel-

len naar een minuscule vlek op de vloerbedekking. ‘Soms ben ik bang dat ik alleen achterblijf. Maar ik weet niet of dat mijn eigen angst is of dat mijn omgeving me dat aanpraat. Het lijkt wel alsof iedereen om me heen grote stappen aan het zetten is, terwijl ik compleet stilsta. Ze gaan trouwen, ze krijgen kinderen, ze maken promotie. Ik wil gewoon genieten van het leven, onbezorgd plezier maken, reizen, de wereld ontdekken. Dat mag toch als je dertig bent? Of niet?’

‘Dat mag zeker.’ Hij kijkt me aan alsof hij me begrijpt, maar ik kan het me niet voorstellen. Zijn leven draait om zijn carrière. Als er iemand niet weet wat plezier maken is, dan is hij het.

‘Ik denk dat ik maar weer ga.’ Ik heb al meer dan genoeg gezegd, denk ik er hevig gegeneerd achteraan.

‘Bedankt voor je eerlijkheid.’ Het klinkt oprecht, maar hij wil natuurlijk alleen maar beleefd zijn. Hij volgt me naar de gang, waar ik niet al te soepel voorover buk om mijn laarzen van de grond te rapen.

‘Kun je dit gesprek misschien vergeten?’ Ik kijk hem vol schaamte aan.

Ongemakkelijk legt hij zijn hand op mijn schouder. ‘Het is oké.’

‘Dit heeft geen consequenties voor Paula, toch?’

Hij schudt gedecideerd met zijn hoofd. ‘Dit gesprek heeft nooit plaatsgevonden. Je hoeft je geen zorgen te maken.’

Opgelucht sla ik mijn armen om hem heen. ‘Dank je wel.’ Ik leg mijn hoofd tegen zijn borst en ik kijk hem dankbaar in zijn ogen. Mooie, donkere ogen. De hardheid die ik normaliter in zijn ogen waarneem, is nu nergens te bekennen. Ik kan niet stoppen met staren. Vanuit mijn middenrif voel ik een soort spanning opstijgen. Als vanzelf breng ik mijn lippen naar zijn gezicht. Ik zoen hem zachtjes op zijn mond. Een seconde maar, hooguit twee. Het is genoeg om finaal door de grond te zakken.

Gehaast laat ik mijn armen zakken. Ik trek de kamerdeur open. Met mijn laarzen in mijn handen storm ik zo snel als ik kan naar mijn eigen kamer. Ik durf niet meer achterom te kijken. Ik heb mezelf volkomen belachelijk gemaakt.